

Arrest

nr. 285 406 van 27 februari 2023
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. L'HEDIM
Jan Sobieski laan 13/6
1020 LAKEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 november 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 oktober 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 november 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. L'HEDIM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 april 2022 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 19 oktober 2022 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.04.2022 werd ingediend door:

Naam: H. (..)

Voorna(a)m(en): M. (..)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Oujda

R.R.-xxxxxxxxxx

Verblijvende te: (..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt voor de 3de maal gezinshereniging aan met haar vader H. L. (..) (RR: xxxxxxxxxxxx) van Belgische nationaliteit.

De twee vorige aanvragen dateren respectievelijk van 01.04.2021 en 16.08.2021 gevolgd door een bijlage 20 , respectievelijk op 09.08.2021 en 03.02.2022

Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing. Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art.40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van deze aanvraag werden de volgende stukken voorgelegd:

- Attest van niet - belastingheffing Model AAP010F-171 N° 12860/2022, betrokkene is niet belastbaar binnen het Koninkrijk Marokko dd.30/03/2022

- Attestation de non-imposition a la TH-TSC 12860/2022 dd30/03/2022

- Orde de virement Permanent aan mevrouw N. O. (..) met vermelding pension alimentaire dd 24.04.2009

- Reçu d'émission « Mandati Express » Poste Maroc : ten bedrage van 1530,00 MAD dd. ??/11/2008 ten bedrage van 1430,00 Mad dd.??/?/2008 2 stukken die niet leesbaar zijn

- Atena Money Transfert SPRL geldtransfer van L. H. (..) naar M. H. (..) ten bedrage van 85.00 euro ,dd. 23/11/2009

- Attest OCMW Sint-Pieters-Leeuw dd 12/05/2022 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat ze niet ten laste valt van het sociale bijstandstelsel. Van de referentiepersoon wordt geen attest voorgelegd.

- Arbeidsovereenkomst Arbeider tussen L. H. (..) en nv Etn Franz Colruyt dd 28.10.2019

- Etat de Salaire voor de maanden april 2021 tot en met maart 2022

- Aanslagbiljet in de personenbelasting , inkomsten van 2019 (aanslagjaar 2020)

- Verklarende brief van de hand van dhr L. H. (..) dd 09/08/2021

- Gewestelijke maatschappij voor volkshuisvesting CVBA met sociaal oogmerk geregistreerde huurovereenkomst.

Uit het rijksregister blijkt dat betrokkene in België zou aangekomen zijn op 01.01.2019. Betrokkene legt bij haar aanvraag een Marokkaans paspoort voor met nummer GE6425349 met datum van uitgifte 25/09/2020 uitgegeven door het Marokkaans consulaat te Brussel.

Wanneer betrokkene daadwerkelijk Marokko verlaten heeft en in België is aangekomen kan dus niet worden vastgesteld aan de hand van het voorgelegde reisdocument, noch heeft zij zich meteen aangemeld bij haar aankomst in het Rijk waardoor dat toenertijd zou hebben kunnen blijken. Uit de

verklaring van de heer L. H. (..) zou mevrouw sinds 2011 in België aanwezig zijn en zou hij verantwoordelijk zijn voor al haar noden en kosten in België.

Verder dient betrokkene heden eveneens haar onvermogen tussen 2011 tot 2019 aan te tonen vanuit het land /de landen waar zij in die periode van 28.04.2011 tot 01.01.2019 heeft verbleven. Daarbij dient erop gewezen te worden dat het ten laste zijn geenszins het gevolg mag zijn van illegaal verblijf in België, een andere lidstaat of een derde land. Bovendien zou het eventuele ten laste zijn in België geen betrekking hebben op het ten laste zijn van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan haar komst naar het Rijk.

De stukken die bij huidige aanvraag worden voorgelegd voldoen in elk geval geenszins om het onvermogen van betrokkene van in het land van herkomst of origine afdoende aan te tonen. Er wordt een attest van niet belastingheffing dd. 30/03/2022 voorgelegd waaruit blijkt dat zij op datum van het attest niet belastbaar is binnen het Koninkrijk Marokko; niet wat huisvestingsbelasting betreft, noch qua gemeentebelasting. Identiek hetzelfde document werd bij een vorige aanvraag ingediend enkel was het van dd 14.04.2021

Vooreerst werd het attest opgesteld op basis van de verklaring op eer van betrokkene op 30/03/2022 respectievelijk op 14.04.2021 opgesteld. Gelet het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, kan dit attest niet worden aangenomen als afdoende bewijs van onvermogen. Voor zover voorgaand attest zou kunnen worden gestaafd met objectieve stukken, dient bovendien opgemerkt te worden dat betrokkene op datum van het attest klaarblijkelijk reeds bijna 10 jaar Marokko zou verlaten hebben; de relevantie van het attest kan niet worden vastgesteld. Betrokkene dient immers haar onvermogen aan te tonen voorafgaand aan haar vertrek uit Marokko, niet nadat ze al in België is aangekomen en zich hier gevestigd heeft bij de referentiepersoon.

Los van hetgeen voorafgaat blijkt uit het administratieve dossier dat mevrouw H. M. (..) bijna onafgebroken gewerkt heeft sinds 18/05/2021 tot en met 11/10/2022. Betrokkene is duidelijk in staat in haar levensonderhoud te voorzien, hetgeen ook al bij de vorige aanvraag werd opgemerkt. Het is weliswaar lovenswaardig dat betrokkene zich wil integreren en wil werken, maar de vaststelling dat zij al geruime tijd zelf actief is, doet ernstig afbreuk aan haar herhaalde voorgehouden bewering dat zij ten laste van de referentiepersoon is.

Het gegeven dat betrokkene sedert 08.04.2021 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

In het verzoekschrift stelt de verzoekende partij het Frans te kiezen als proceduretaal.

De Raad wijst er evenwel op dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Gedr. St, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd.

De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (Les Nouvelles, deel IV, p. 737). Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissing door het bestuur werd genomen in het Nederlands, dient de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal te hanteren.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs :

Erreur manifeste d'appréciation et excès de pouvoir :

Violation de l'article 40ter de la loi du 15 décembre 1980 :

Violation du principe général de bonne administration et de proportionnalité :

Violation du principe de proportionnalité entre les effets de la mesure sur le requérant et le but poursuivi par celle-ci :

Violation de l'article 8 de la CEDH et de l'article 22 de la Constitution;

En ce que :

La partie adverse motive la décision querellée comme suit :

- VOIR PIECE 1 -

Alors que :

**Défaut de motivation et violation de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs :*

Dans son analyse de la demande de régularisation de séjour du requérant, la partie adverse a manifestement tenu pour établis des faits qui ne correspondent pas à la réalité et, d'autre part, a donné des faits existant une interprétation manifestement erronée ;

IL est de jurisprudence administrative constante (voir, notamment : C.E., arrêts n° 97.866 du 13 juillet 2001 et 101.283 du 29 novembre 2001) que si l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité n'implique nullement la réfutation détaillée de tous les arguments avancés par la partie requérante, elle comporte, néanmoins, l'obligation d'informer la partie requérante des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué et ce, aux termes d'une motivation qui réponde, fut-ce de façon implicite mais certaine, aux arguments essentiels de l'intéressé ;

Cette même jurisprudence enseigne également que l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles celle-ci se fonde, en faisant apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur, afin de permettre au destinataire de la décision, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet ;

Sur ce dernier point, le Conseil du Contentieux des Etrangers rappelle régulièrement que le contrôle de légalité qu'il lui incombe de réaliser dans le cadre des recours qui lui sont soumis consiste, notamment, à vérifier si l'autorité administrative qui a pris la décision attaquée n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle a donné des dits faits, dans la motivation tant

matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui ne procède pas d'une erreur manifeste d'appréciation (cfr. dans le même sens, RvSt, n° 101.624, 7 décembre 2001 et C.E., n°147.344, 6 juillet 2005) ;

En l'espèce, la partie adverse indique dans la décision attaquée que la requérante ne prouve pas à suffisance qu'elle était démunie et à charge de son ouvrant droit au pays d'origine ;

Compte tenu du fait que la requérante est en Belgique depuis 2011, il lui est évidemment totalement impossible de produire des pièces qui établissent qu'à l'époque où elle était au Maroc, son pays d'origine (donc avant 2011), elle était démunie ;

Elle ne peut évidemment que produire des pièces qui font état de sa situation actuelle au Maroc sur le plan de son indigence, ce qu'elle a par ailleurs fait ;

La partie adverse réclame à la requérante la production de pièces que la requérante est manifestement dans l'impossibilité totale de produire. Personne ne peut avoir l'obligation de réaliser un acte si celui-ci n'est pas réalisable,... ;

Se faisant la partie adverse a clairement manqué à son devoir de bonne administration ;

La partie adverse a développé donc dans la décision querellée une motivation clairement inadéquate ou à tout le moins insuffisante ;

Aussi, l'acte querellé contrevient à la loi du 21 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, pris de l'excès de pouvoir, de la motivation absente ou insuffisante ;

* L'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme protège le droit de l'individu au respect de sa vie privée et familiale. Le paragraphe 2 de cette disposition n'admet d'ingérence dans ce droit qu'à trois conditions cumulatives. L'ingérence doit être prévue par la loi, elle doit être conforme aux buts légitimes définis par ce paragraphe et doit être nécessaire dans une société démocratique. Cette dernière exigence signifie que la mesure doit être justifiée par un besoin social impérieux et notamment proportionnée au but légitime poursuivi (Cour.Eu.DH. 13/07/1995, n°84 p.277, CE n°61.972, 25/09/1996, RDE, 1996, p.755) ;

L'article 8 protège le droit de tout être humain de vivre ses relations affectives, sexuelles et familiales dans le respect de sa liberté, sa dignité et de sa responsabilité (JT Renchon « La convention européenne et la régulation des relations affectives et familiales dans une société démocratique » in mise en œuvre interne de la convention européenne des droits de l'homme du jeune barreau de Bruxelles 1994 p.92) ;

L'article 8§2 de la CEDH n'admet d'ingérence de l'autorité dans ce droit qu'à la condition que cette ingérence soit prévue par la loi, et qu'elle constitue une mesure qui dans un état démocratique est nécessaire à la sauvegarde des buts légitimes définis, à savoir, notamment, la défense de l'ordre public ;

Cette dernière exigence signifie que la mesure doit être justifiée par un besoin social impérieux et proportionnée au but légitime poursuivi (Cour.Eu.DH, 13/07/1995, RDE, 1995, n°1995, n°84, p.277, CI n°61.972, 25/09/1996 RDE 1996 p.755) ;

Le Conseil du Contentieux des Etrangers rappelle cependant souvent que la jurisprudence de la Cour a, à diverses occasions, considéré que cette disposition ne garantissait pas, en tant que tel, le droit pour une personne de pénétrer et de s'établir dans un pays dont elle n'est pas ressortissante ;

L'acte attaqué constitue manifestement une ingérence de la partie adverse dans la vie privée et familiale de la partie requérante, laquelle est incompatible avec l'article 8, §2 C.E.D.H précité ;

Aucun des buts légitimes rappelés dans l'article précité ne peut raisonnablement justifier une ingérence dans le droit du requérant au respect de sa vie familiale ;

Que la partie adverse viole donc les droits subjectifs du requérant découlant de l'article 8 de la C.E.D.H et qu'elle exerce dès lors un excès de pouvoir et une ingérence disproportionnée ;

Il convient également d'invoquer à cet égard ce qui a été indiqué plus haut à savoir la réelle vie familiale entre la requérante et son père de nationalité belge ;

Le même raisonnement s'applique à l'article 22 de la Constitution, lequel prévoit que le droit au respect de sa vie privée et familiale est garanti ;

Concernant la mise en balance, dans les motifs de sa décision, des éléments de la vie privée et familiale de la requérante dont le fait qu'elle a en Belgique un membre de sa famille, à savoir son époux ;

La partie adverse a à cet égard non seulement manqué à son devoir d'effectuer un contrôle de proportionnalité mais a également violé le principe de proportionnalité entre les effets de la mesure sur le requérant et le but poursuivi par celle-ci, et ce conformément à l'article 8 de la CEDH ;

La partie adverse n'a manifestement pas effectué une correcte mise en balance ;

En ce qui concerne l'existence d'une vie familiale, il convient tout d'abord de vérifier s'il est question d'une famille. Ensuite, il doit apparaître, dans les faits, que le lien personnel entre les membres de cette famille est suffisamment étroit (cf. Cour EDH 12 juillet 2001, K. et T./ Finlande, § 150).

La notion de 'vie privée' n'est pas non plus définie par l'article 8 de la CEDH. La Cour EDH souligne que la notion de 'vie privée' est un terme large et qu'il n'est pas possible ni nécessaire d'en donner une définition exhaustive (Cour EDH 16 décembre 1992, Niemietz/Allemagne, § 29).

L'existence d'une vie familiale ou d'une vie privée, ou des deux, s'apprécie en fait.

Dans son arrêt n°60 655 du 29 avril 2011, le Conseil du Contentieux des Etrangers a précisé que : (...), le Conseil doit examiner s'il y a ingérence dans la vie familiale et/ou privée. A cet égard, il convient de vérifier si l'étranger a demandé l'admission pour la première fois ou s'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis.

S'il s'agit d'une première admission, la Cour EDH considère qu'il n'y a pas d'ingérence et il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Dans ce cas, la Cour EDH considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut/Pays-Bas, § 63; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38). Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cf. Cour EDH 17 octobre 1986, Rees/Royaume-Uni, § 37).

S'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis, la Cour EDH admet qu'il y a ingérence et il convient de prendre en considération le deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Le droit au respect de la vie privée et familiale garanti par l'article 8 de la CEDH n'est pas absolu. Il peut en effet être circonscrit par les Etats dans les limites énoncées au paragraphe précité. Ainsi, l'ingérence de l'autorité publique est admise pour autant qu'elle soit prévue par la loi, qu'elle soit inspirée par un ou plusieurs des buts légitimes énoncés au deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH et qu'elle soit nécessaire dans une société démocratique pour les atteindre. Dans cette dernière perspective, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte.

En matière d'immigration, la Cour EDH a, dans les deux hypothèses susmentionnées, rappelé, à diverses occasions, que la CEDH ne garantissait, comme tel, aucun droit pour un étranger d'entrer ou de résider sur le territoire d'un Etat dont il n'est pas ressortissant (Cour EDH 15 juillet 2003, Mokrani/France, § 23 ; Cour EDH 26 mars 1992, Beldjoudi/France, § 74 ; Cour EDH 18 février 1991, Moustaquim/Belgique, § 43). L'article 8 de la CEDH ne peut davantage s'interpréter comme comportant, pour un Etat, l'obligation générale de respecter le choix, par des étrangers, de leur pays de résidence commune et de permettre le regroupement familial sur le territoire de ce pays (Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 39). En vertu d'un principe de droit international bien établi, il incombe en effet à l'Etat d'assurer l'ordre public, en particulier dans l'exercice de son droit de contrôler l'entrée et le séjour des non nationaux (Cour EDH 12 octobre 2006, Mubilanzila Mayeka et Kaniki Mitunga/Belgique, § 81 ; Cour EDH 18 février 1991, Moustaquim/Belgique, § 43 ; Cour EDH 28 mai 1985, Abdulaziz, Cabales et Balkandali/Royaume-Uni, § 67). L'Etat est dès lors habilité à fixer des conditions à cet effet.

Aussi, la décision attaquée n'a manifestement pas pris en compte les conséquences néfastes que provoqueraient le refus de délivrance du titre de séjour à la requérante sur base de l'article 40ter de la loi du 15.12.1980 ;"

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo wordt immers verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 40ter *juncto* artikel 40bis §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet en wordt feitelijk uiteengezet waarom verzoekende partij niet in aanmerking komt voor gezinshereniging als descendent in functie van haar Belgische vader, meer bepaald omdat zij niet aantoonbaar voldoet aan de voorwaarde van het laste zijn van de referentiepersoon.

Zoals duidelijk blijkt, wordt in de bestreden beslissing ingegaan op de feitelijkeheden die de zaak van de verzoekende partij kenmerken.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.6. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de *in casu* toepasselijke wetgeving, met name artikel 40bis *juncto* artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Op grond van artikel 40ter, eerste lid *juncto* artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een Belg: “(...) *de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (...)*”

3.7. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een Belg indiende, met name de aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar vader, een Belgische onderdaan.

Aangezien de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, *in casu* haar Belgische vader.

3.8. Verzoekende partij betoogt dat van haar een onmogelijk bewijs wordt gevraagd aangezien zij al sinds 2011 in België verblijft en zij dus niet kan aantonen dat zij in Marokko en dus voor 2011 ten laste was van haar Belgische vader.

3.9. De Raad wijst er evenwel op dat de Raad van State reeds heeft bevestigd dat er voor de bloedverwant in neerdalende lijn van een Belg geenszins een voorwaarde wordt toegevoegd aan de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet door te vereisen dat aangetoond wordt dat het familielid-derdelander reeds in diens land van nationaliteit of herkomst afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (RvS 12 november 2013, nr. 225.447). De Raad verwijst tevens naar het arrest van de Raad van State van 28 november 2017 met nr. 239.984, waarin het volgende werd geoordeeld:

“De voorwaarde van het ten laste “zijn” in artikel 40ter iuncto 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet houdt in dat het om een bestaande toestand moet gaan. Vermits in het voornoemde artikel 40ter uitdrukkelijk sprake is van familieleden “die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen”, en het begeleiden van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, heeft de eerste rechter op wettige wijze geoordeeld dat het gaat om een toestand die in het land van herkomst moet bestaan. Indien daaraan niet is voldaan, hoeven de nadere voorwaarden betreffende het ten laste zijn in België niet te worden onderzocht.

De eerste rechter heeft dan ook zonder schending van de wet of toevoeging van een voorwaarde aan de wet geoordeeld dat verzoekers aanvraag met de aanvankelijk bestreden beslissing kon worden verworpen omdat verzoeker niet bewijst in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van zijn adoptieouder.

Aan het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat verzoeker reeds in 2007 België was binnengekomen. (...) Uit niets blijkt dat de wetgever wat dat betreft een uitzondering heeft willen voorzien.

De eerste rechter artikel heeft derhalve artikel 40bis, § 2, 3° juncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet foutief geïnterpreteerd wat de voorwaarde van het ten laste zijn in het land van herkomst betreft. Dat hij daarbij “naar analogie” heeft verwezen naar bepaalde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, tast de juistheid van zijn interpretatie van de voornoemde artikelen niet aan.”

De Raad van State bevestigt dus dat er voor de bloedverwant in neergaande lijn ouder dan 21 jaar van een Belg geenszins een voorwaarde wordt toegevoegd aan de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet door te vereisen dat wordt aangetoond dat het derdelander familielid ten laste was van de Belgische referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam.

Het betoog van de verzoekende partij dat zij al in 2011 naar België kwam - voor zover dit al kan aangenomen worden nu, zoals er terecht wordt op gewezen in de bestreden beslissing, dit niet wordt ondersteund door het voorgelegde reisdocument of aanmelding in België - en het voor haar niet mogelijk zou zijn om bewijzen voor te leggen dat zij voor haar komst naar België in Marokko ten laste was van haar Belgische vader, waarbij de Raad nog opmerkt dat het hem niet duidelijk is waarom verzoekende partij - indien zij in Marokko werkelijk ten laste was - dergelijk bewijs niet zou kunnen leveren louter omdat zij al sinds 2011 in België verblijft, kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat zij conform de wettelijke bepalingen ter zake moet aantonen dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van de Belgische referentiepersoon. Uit niets blijkt dat de wetgever een uitzondering heeft willen voorzien voor de situatie die de verzoekende partij schetst.

3.10. Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoekende partij de verdere motivering dat: *“uit het administratieve dossier (blijkt) dat mevrouw H. M. (...) bijna onafgebroken gewerkt heeft sinds 18/05/2021 tot en met 11/10/2022. Betrokkene is duidelijk in staat in haar levensonderhoud te voorzien, hetgeen ook al bij de vorige aanvraag werd opgemerkt. Het is weliswaar lovenswaardig dat betrokkene zich wil integreren en wil werken, maar de vaststelling dat zij al geruime tijd zelf actief is, doet ernstig afbreuk aan haar herhaalde voorgehouden bewering dat zij ten laste van de referentiepersoon is.”* op geen enkele concrete wijze betwist.

In zijn arrest nr. 253 373 van 28 maart 2022 heeft de Raad van State erop gewezen:

“bij de beoordeling van de vraag of eerste verzoekster voldeed aan de voorwaarde van het “ten laste zijn” voor het recht op gezinshereniging (moest) ook rekening worden gehouden met de situatie op het ogenblik dat de beslissing over de aanvraag van de verzoeksters werd genomen en niet enkel met de situatie op het ogenblik dat de aanvraag werd ingediend.

Het volstond dus niet dat eerste verzoekster op het ogenblik van het indienen van de aanvraag ten laste was van de Belgische referentiepersoon, dit diende ook het geval te zijn op het ogenblik dat de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de aangehaalde bepalingen niet geschonden door voor de interpretatie van het begrip “ten laste zijn” te aanvaarden dat de verwerende partij rekening hield met het feit dat verzoekster over (als dusdanig niet betwiste) eigen inkomsten in België beschikte en derhalve niet ten laste was van de Belgische referentiepersoon bij het nemen van de aanvankelijk bestreden beslissing.”

De Raad wijst er dienaangaande op dat de redactie van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° juncto artikel 40ter, §2 van de vreemdelingenwet niet uitsluit dat de verzoekende partij moet aantonen – ook na haar komst naar België en gedurende de periode dat de in België ingediende aanvraag nog loopt – ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er is in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet immers sprake van bloedverwanten in neerdalende lijn “die te hunnen laste zijn”, hetgeen niet uitsluit dat aan de situatie van het ten laste zijn ook actueel en in België moet zijn voldaan. Deze vaststelling dringt zich des te meer op aangezien artikel 40ter, §2 van de vreemdelingenwet in zijn tweede lid duidelijk en uitvoerig gewag maakt van de verplichting voor de Belgische onderdaan om te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om de descendent (dit is de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de

vreemdelingenwet bedoelde vreemdeling) te zijnen laste te nemen. Nergens kan worden gelezen dat deze verplichting om te beschikken over voldoende bestaansmiddelen enkel zou slaan op het ten laste nemen van de descendent in het land van oorsprong. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij in het kader van een aanvraag van een descendent van een statische Belgische onderdaan oordeelt dat de eigen tewerkstelling van de aanvrager aantoonde dat deze niet ten laste is van de Belgische onderdaan. De aanvraag wordt beoordeeld op het ogenblik dat de weigeringsbeslissing wordt genomen en niet enkel aan de hand van de gegevens die door de verzoekende partij werden aangebracht bij het indienen van de aanvraag.

3.11. Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing met miskenning van artikel 40ter juncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° de vreemdelingenwet of de door haar aangehaalde beginselen werd genomen.

3.12. Artikel 8 van het EVRM, dat verzoekende partij ook geschonden acht, bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.12.1. In zoverre verzoekende partij verwijst naar het feit dat haar vader in België woont, wijst de Raad erop dat, daar waar de gezins- of familieband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest *Mokrani t. Frankrijk* (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *"ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux"* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezins- of familieleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij

dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. De vaststelling dringt zich op dat de verzoekende partij niet bewijst ten laste te zijn van haar Belgische vader, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing. Verzoekende partij is er niet in geslaagd afbreuk te doen aan deze motieven. Zij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat er sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsband tussen haarzelf en haar vader zodat er op dat vlak geen beschermenswaardig gezinsleven voorligt. Een schending van artikel 8 EVRM in dat opzicht ligt dan ook niet voor.

3.12.2. Waar verzoekende partij voorts nog gewag maakt van een echtgenoot blijkt noch uit het administratief dossier noch uit enig door de verzoekende partij voorgelegd stavingstuk dat zij een echtgenoot heeft in België, laat staan dat deze echtgenoot legaal in België zou verblijven. Ook op dit vlak toont de verzoekende partij geen schending aan van artikel 8 EVRM.

3.12.3. Waar verzoekende partij voorts nog lijkt te betogen dat zij ook een beschermenswaardig privéleven heeft in België, wijst de Raad erop dat *in casu* niet wordt betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, met name een aanvraag om een verblijfskaart van een familielid van een Belg, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het voorgehouden privéleven van de verzoekende partij. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op een privéleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het privéleven daadwerkelijk worden verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89).

Zo er al sprake zou zijn van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dan nog toont de verzoekende partij *in casu* niet met concrete gegevens aan dat zij het privéleven niet kan verderzetten in haar land van herkomst of elders. Zij duidt geen precieze onoverkomelijke hinderpalen aan die de voortzetting van dit privéleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. Evenmin toont zij aan dat zij dit enkel in België zou kunnen verder zetten. Uit niets blijkt dat zij haar privéleven niet verder kan zetten in het herkomstland.

Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

3.12.4. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.13. De bescherming die geboden wordt door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die geboden wordt door artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers "een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden" (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Uit artikel 22 van de Grondwet kan geen ruimere bescherming worden afgeleid dan deze geboden door artikel 8 van het EVRM, zodat dit onderdeel van het middel ook moet worden verworpen.

3.14. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER